

Tijdschrift
voor hedendaagse
Nederlandstalige
poëzie
Onder redactie
van Jozef Deleu

HET LIEGEND KONIJN

2023/2

Jaargang 21
Nummer 2
Oktober 2023

P E L C K M A N S

INHOUD

ALARA ADILOW

Titelloos #12	10
Titelloos #17	11
De waarheid ligt verscholen oog van de verwonding	12

KEVIN AMSE

Drang 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12	16
----------------------------------	----

JAN DE BAS

Bos	24
Vallen & opstaan	25
Het vasthouden van het geloof in het nu	26
Kraai	27
Vlaamse gaai	28

GEERT JAN BEECKMAN

Monoloog	30
Cello	31
Bij Homeros	32

KATELIJNE BROUWER

klei, vrouw, steen, schaar	36
Ik ken zo iemand	37

JONAS BRUYNEEL

Waterlandkerkje	40
Waar de haaien slapen I.II.III.IV.v	42

GEERT BUELENS

Verslag van mijn eerste remslaap	48
----------------------------------	----

ELKE COUCHEZ

Boomgrens I	52
Moederland II	53

Wondregen III	54
Hongersteen IV	55
Eindmorene v	56

FLOR DECLERCQ

Hoe hij een plek vang 1.2.3.4.5	58
Richtlijnen 1.2	63

ANNE LOUÏSE VAN DEN DOOL

Onderpand	66
Fundering	68
Vochtdoorslag	69
Meerwerk	70

KEES ENGELHART

Dichten als ambacht 1.2	74
-------------------------	----

JAN GEERTS

Hond	78
Park	79
Het eenzaamste dier op aarde	80
Struikelen – een handleiding	81

EVA GERLACH

Als ze zit 1.3.7	84
------------------	----

LIEKE GORTER

Door honderden ogen	88
Ik word bewoond door een vrouw	89
Ademen leer je onder water	90
Nachtgrond	91
Een mens	92

DOMINIQUE DE GROEN

Dievenknoop	94
Mood	96
Slut era	98

RAND HELAWI

Verlies verloor verloren I.II.III.IV.V 102

STEVEN VAN DER HEYDEN

Verdwijnpunt 108

Verdwijnpunt deel 2 109

Stapvoets 110

ROZALIE HIRS

zoveel goddelijker 112

nu of in de toekomst 113

vlak naast de luide waterval 114

even zachte nacht 115

adem over heuvels 116

IKE KRIJNEN

als je zelf je lichaam overneemt en begint te krassen I.II.III 118

FRANS KUIPERS

Wat het schelpenpaadje je vertellen kan
1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11.12.13.14 124

TOMAS LIESKE

Vier gedichten over Charlotte de Bourbon (1547-1582) 134

ERIK LINDNER

Een raam in het bos 140

Dromen zijn... 141

Hoe iedere vorm afstand doet 142

Dit doet de wind 143

LOTTE LONCIN

Pets pets pets 146

MARC LONNEVILLE

jacht 152

oorlogschirurg 153

mensenvoet 154

drenkeling	155
röntgen	156

GIUSEPPE MINERVINI

Datum op het ei	158
Alle biografen zijn middelmatige mensen	159
Een beschonken drummer	160
Ontmoeting XXV	161

ROGER DE NEEF

M.	164
Grafteken	165
Zelfportret 1.2	166
Afscheid	168

RUUD OSBORNE

heen en weer doet de schommel	170
kartonnen doos	171
tijd 2	173
muze	175
ezum	177

BERT VAN RAEMDONCK

Walter en de wereld	180
---------------------	-----

SANDRA ROOBAERT

Draad	188
Metamorfosen	189
Randverschijnselen	190

ANNE SANDERLING

voorval	192
---------	-----

FLORENCE TONK

Terra incognita	208
Keerpunt	210

BO VANLUCHENE

re: John Donne	212
re: dylan thomas	213
of je al rouwde over corona	214

DORIEN DE VYLDER

Killerbriesje	216
Overgave	217
Rivierman	218

LUDWIG VAN DE VOORDE

moestuinkuren	220
ten paradijze	221
het inbunselen van een kleinkind	222
open	223
vrije radicalen	224

BERNARD WESSELING

Aan mijn oudere zelf	226
Parabelen 1.2	227
Sommige mensen...	229
Rolf Blom	230
De bureu	231
Schadelijk tijdverdrijf	232
In de stoet van mijn bloed	233
Krachtmetingen	234
Niet te zeggen	235

ALARA ADILOW

(MALINDI, KENIA, 1988)

Recentste bundel: *Mythen en stoplichten* (2022).

Leesexemplaar

Titelloos #12

Wij liepen door het park met onze hond
verwachtten regenval, het was oktober
haar hemel somber, ik was blut en sober.
Ik kuste loom jouw kut, en lam jouw wond.

Je kocht een flesje gin voor mij ik bloosde
in grote teugen dronk ik. Mijn wangen rood
de regen bruin, we namen bladeren mee
naar huis, bladeren die de wilgen loosden.

Streek je overhemd, je man bedreigde mij
hij zei die slet zal je ruïneren, wat een gevele.
Je ging naar werk ik bleef in bed zo warm.
Ik zou hem doden zou hem dood, dood-
geslagen hebben, je kut en jouw gezicht.
Jouw woorden de geur van jouw tuniek
Jouw boeken, zinnen die ik niet begreep.
Al die abstracte grote dingen, ik wil vlees
en jus, meer vlees en rozen, wil jouw dij
ik wil vette jus en liggen onder lakens
het hele jaar winter omdat dan jouw warme
benen zacht als sluimer warmer voelen
jouw heupen zacht als slaap dan warmer
voelen ik wil het hele jaar winter, met jouw
verwondingen onder stoffige lakens
liggen. Je verwondingen vullen met de geur
van mijn verraderlijke lichaamsvochten.

Titelloos #17

De ochtend streek onstuimig neer
een mond vol rinkelend licht en licht
een handjevol beloftes en een zweer
op haar geschminkte hemelgezicht

Ze streek neer en lag heel stil naast mij
aan als een waan die zong en zong
ze lag volmaakt, vertelde mij over mij
(de hoer) met haar wervelende tong.

Haar haren waren tarwearen we namen
in onze handen mijn naam die glom
zoals een mespunt of onbevlekte ramen
en licht kirde, licht kirde hier en alom

haar verwonde mond lag in mijn adem
Lag stil, stil lag ik daar genaakt in haar
en ik dacht adem en ik ademde en adem

De waarheid ligt verscholen oog van de verwonding

Ze zeiden dat ik mijn wond moest opbinden
Fuck dat, ik laat de wond open zodat de stormen en de zon ertegenaan
kunnen slaan
Steek mijn vuile vingers diep in de wond
Betast ze voortdurend, gluur er de hele tijd naar, mijn wond mijn
spiegel.
Ik dwaal rond in de stad om mijn wond aan vreemden te tonen
Ik schrijf gedichten en zelfs blogs over mijn wond.
Ik zeg de mensen kijk hoe groot die is
Mijn wond is zo groot als de wereld
groter zelfs!
'Het valt mee', antwoordden ze beduusd
Niks ervan, je moest het eens zien vanaf
waar ik sta, hier in de wond.
Dan wist je het, mijn wond is een kolossus!
Zo van heb je ooit zo'n spektakel gezien
Is het niet iets bovenmenselijk? Jawel toch.
Kijk goed naar de randen – zit daar niet iets in dat op letters lijkt,
spijkerschrift?
Iets ouderwets, kom! We moeten het ontcijferen. Het zal alle filosofie
tenietdoen
Ik weet het zeker.
Deze wond is mijn lichaam, mijn geest, mijn wil. Mijn tempel, mijn lam!
Mijn bloeiende schone wond waar ik elke dag wat nieuws van leer, mijn
gedrag is uit de wond gegroeid
zelfs mijn idealen.
Ik hef stenen godenbeelden op ter ere van de wond, bid tegen mijn
wond.
Wond jij gods aanzicht, mijn profeet
Ik zal een religie aan deze wond wijden
We zullen dierenoffers moeten brengen, geitenkoppen besprenkelen
met rozenblaadjes,
En met deze slapen in onze bedden, zodat ze de dromen van de wond
zullen onthullen en verscherpen.

Op alle dagen wanneer het regent in oktober, we zullen de hele zomer vasten! Onszelf uithongeren.

En uitgehongerd, orgieën en dansceremonieën organiseren in de naam van de wond.

Er zal een heilig boek moeten komen voor de wond.

We zullen maandenlang mediteren, op zoek naar de wortel van deze wond.

Mijn wond jij Olorun of Olodumare schepper god van het universum

Mijn wond mijn liefste ik weet dat jij het enige bent wat nooit zal vergaan

Mijn persoonlijkheid ben jij mijn wond.

**KEVIN
AMSE**

(NINOVE, 1989)

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

Leesexemplaar

Drang

Geïnspireerd door Hugo Claus

1

Hoe je vannacht door de zaal bewoog, men stelde je voor
als verloren gewaand geloof

en ik die viel onder het juk van je jurk en dan de afdruk
van je nagels, ik draag ze als tatoeages onder mijn hemd

en hoe nu de ochtend haar vingerkootjes kraakt en de naam
van je ex op de muur doorhaalt.

2

Hoe we de dagen als een kamerjas van ons af laten glijden
dit vermetel vrijen, je ranke vingers als kluiven in mijn mond.

Ik documenteer de huid waarin je ongewild poseert, hoe we
elkaar en de slaap verbijten, het zachte schokken van je lijf

hoe je wakker wordt, staart. Je ogen gooien ons op
als een munt. Kop, we blijven liggen, steeds weer kop.

3

Hoe je talmt en tobt, de dagen kraken als een bevroren meer.
We zoeken evenwicht om niet onder het oppervlak te hoeven

kijken, het is te makkelijk om in elkaar een winter te zien.
Je sombere glimlach een scheur in het ijs onder onze voeten

hoe ontsnappen, hoe de dood een pamper om en terug in bed
de koude schedel sussend en strelend tot de slaap.

4

Hoe je ex als een dobbelsteen door onze gedachten rolt.
De dagen vakjes op ons spelbord, hoe vallen de ogen

hoeveel keer gooit hij ons in een zwijgen vandaag dat als mist
over onze meubelen glijdt? De kamer een nors en nukkelig hoogland

je trekt me er als een omheining rond je op, zoekt een plek
om overheen te klauteren; wie wacht daar op je?

5

Hoe de nacht als een natte vod in onze monden, wij met doorweekte stemmen over vergissing en waarom spreken.

We onze gedachten ontkleden tot we naakt op de grond we met gekartelde tongen het touw likken dat in onze polsen snijdt.

Hoe de hond in onze lijven ons opgooit en bijt, een ultiem verzet tegen elkaar.

6

Hoe de nacht warm als mijn tong tegen je tepels, laat ons de aftocht afwenden, laat ons nog even tegen elkaar aan

liegen, je vingers over mijn kaaklijn verdoven iedere plek waar je niet blijkt.

Hoe ik in de bus nu niemand kijkt mijn hand tegen het raam alsof ik ons met het glas uit mijn gedachten kan duwen.

7

Hoe de dagen zich vullen als het ruim van een zinkend schip
waarin ik nipt mijn hoofd boven water kan houden

het zout nu aan mijn lippen staat naar de ogen stijgt
als een omgekeerd huilen. Hoe dit tegen te houden, dit beeld

van jou dat op mijn netvlies drijft, hoe in jou een lente te zien
waarin alles vanzelf terug.

8

Hoe je hand onder je kanten kleed met het etiket speelt
woorden als gieren boven onze hoofden, een zachte wind

schuift de stof rond je been wat naar boven. Je slaat mijn vingers
niet weg, zegt dat we zoals bij de maan zelden de achterkant

van kansen te zien krijgen. Hoe de nacht als een jas over
ons heen valt, je trekt me tegen je aan als een drukknop.

Hoe het altijd uitkomt, het als een kuiken door de schaal tikt
jij en ik en de ander die met dwingende handen ons plafond

doorbuigt. We strekken de stilte als pilaren om het huis
overeind, om de achteroverhellende dagen op te vangen

als elkaar in een vertrouwensoefening. Wie valt als eerste, wie
spreidt de vingers als een gespannen laken en incasseert de klap?

Hoe je vingers over mijn borstkas, je vraagt me waar het pijn
doet. Even twijfel ik als je over de hartstreek, de kamer met een

kogel geladen. Wanneer je slaapt ga ik uit bed en span de uren op
tot ze als het vel van een trommel over de nacht zijn getrokken.

Hoe ontmantel je wat geen grip toelaat, vouw je gedachten
dicht als handdoeken die niet in de kast passen.

11

Hoe we de dagen voor ons uit duwen, ze als winkelkarren
met vooruitzichten vullen. We rijden naar zee, waar de wind

onze kleren kan opbollen als parachutes om het landen te
verzachten. Eenmaal neergekomen liggen we languit in de duinen

het avondrood als een deken over ons heen geslagen
om ons te bedekken voor een voorbijganger, en hoe

12

hoe houdt de nacht ons als een naad bijeen
rolt de ochtend nu als een lapjesbal door onze hoofden.

We gaan naar huis en stapelen de uren in verhuisdozen
er wacht een leven op ons als een hond op een verlaten

parkeerterrein. Hoe het heelal eindigt bij de randen van onze tv
daar de buurvrouw harder krijst dan haar baby.

JAN DE BAS

(WADDINXVEEN, 1964)

Recentste bundel: *Dit terzijde* (2020).

Leesexemplaar

Bos

Ik neem je mee naar het bos,
naar het bankje waar ik dit gedicht schreef
of was het toch verderop?

Je moet niet twijfelen, denk ik,
maar twijfel is vragen stellen
en wie vraagt, die denkt.

Je vraagt of ik een favoriete boom heb.
Ik geloof van niet:
een bos heeft elke boom nodig.

Een bos is als een gedicht,
elke boom een woord.
We lopen door de zinnen.